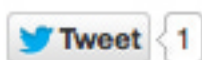

Φεστιβάλ Δράμας, Day 3: 'Μίσος' αλά ελληνικά

| 20 Σεπτεμβρίου 2012 | SevenArt.gr

Πιάνω το νήμα από εκεί που το άφησα [χθες](#). Ότι δηλαδή δεν μετράει η ποσότητα αλλά η ποιότητα και οι εν γένει συνθήκες. Και το γράφω αυτό όχι για να μειώσω τις ταινίες που συμμετέχουν στο φετινό διαγωνιστικό τμήμα αλλά για να ξεκαθαρίσω σε όλους εκείνους που πανηγυρίζουν για τις **84 συμμετοχές** ότι απλώς είναι πάρα πολλές για ένα και μόνο τμήμα.

Του **Νέστορα Πουλάκου**
(poulakos@sevenart.gr)

Αν δηλαδή η ενοποίηση των ταινιών σε φιλμ και digi οδήγησε στην εις άτοπο απαγωγή, τριπλασιασμό των συμμετοχών τότε ας τεμάχιζαν οι προγραμματιστές αυτό το μαραθώνιο ταινιών σε διάφορα τμήματα, εξίσου διαγωνιστικά: κυρίως πρόγραμμα 25-30 ταινιών (όπως κάθε χρόνο), experimental για ταινίες πειραματικού ύφους, πρωτοεμφανιζόμενων δημιουργών (που είναι πάρα

πολλές φέτος), ελληνικό πανόραμα.

Αντιθέτως αυτό το, κατά τα άλλα, αξιόλογο πρόγραμμα μοιάζει μπουκωμένο, σαν δηλαδή να τσουβαλιάστηκαν οι ταινίες σε ένα τμήμα, στο οποίο πια οι πιθανότητες για βραβείο είναι ελάχιστες. Άλλο είναι να διαγωνίζεσαι ανάμεσα σε 30 ταινίες κι άλλο ανάμεσα σε 85 για τα ίδια βραβεία!

Η φετινή διοργάνωση της **Δράμας** είναι όντως ένα βήμα μπροστά από πολλές απόψεις. Μένει βέβαια να δούμε τις σημαντικές αλλαγές που χρειάζεται απαραίτητως η νέα σύνθεση του φεστιβάλ, να πραγματοποιούνται του χρόνου.

Ημέρα 3η: 'Μίσος' αλά ελληνικά

Ήταν η ταινία της ημέρας από πολλές πλευρές. Ένα δυναμικό, στιβαρό σινεμά από έναν 28χρονο σκηνοθέτη, που μόλις αποφοίτησε από το London Film School. Το όνομα του είναι **Κώστας Γεραμπίνης** και το "Παγόβουνο" του ([trailer](#)), με αυτόν τον θαυμάσιο πρωταγωνιστή, τον **Παύλο Ιορδανόπουλο**, συγκλόνισε χθες, άρεσε πολύ και αποκάλυψε ένα σινεμά που επιτέλους πρέπει να μπει για τα καλά στην εγχώρια κινηματογραφία.

Θυμίζει εγγλέζικο σινεμά αλλά και τις παλιές "βρώμικες" ταινίες του γαλλικού κινηματογράφου. Για την ακρίβεια, η δυναμική του, η ένταση που διαθέτει σε αφθονία, αυτή η γεμάτη όλο συναισθήματα και νεύρα δραματουργία που απλώνεται, αλλά και το εκτόπισμα της ιστορίας που σε τaráζει, μου θύμισε το "**Μίσος**" του **Κασοβίτζ**. Είναι το ελληνικό "**Μίσος**" ή αλλιώς πως το **Φεστιβάλ Δράμας** πάει πολύ παρακάτω κινηματογραφικά.

Η ιστορία μιλάει για τον Στέφανο, έναν υπέρβαρο νέο που ζει με τη μητέρα του στην Αθήνα και δουλεύει σε φαναρτζίδικο. Ο Στέφανος είναι μπερδεμένος, θυμωμένος με τα πάντα γύρω του αλλά κυρίως για το θάνατο του αδερφού του από ναρκωτικά. Ο Στέφανος πιστεύει στις θεωρίες συνωμοσίας. Ο Στέφανος όμως θέλει να πάρει και την εκδίκηση του που ο αγαπημένος του αδερφός, ο μοναδικός του φίλος, πέθανε έτσι άδικα. Ο ντήλερ του θα την πληρώσει για όλα αυτά...

Ο **Γεραμπίνης** κάνει μια ολοκληρωμένη ταινία, μια άρτια παραγωγή και η σκηνοθεσία του δίνει μόνο ελπίδες για το μέλλον του. Η ματιά του έχει στοιχεία από το σινεμά του **Οικονομίδη**, του **Γραμματικού**, του **Μπόγγρη**, αν πρέπει να μιλήσω ντόπια, αμιγώς ελληνικά.

Πάντως ο **Γεραμπίνης** είχε και δυο εξαιρετικά σημαντικές "βοήθειες": τον συγγραφέα **Παύλο Μεθενίτη** στο σενάριο και τον ηθοποιό **Παύλο Ιορδανόπουλο** στον πρωταγωνιστικό ρόλο. Ο τελευταίος δε έχει εντυπωθεί στο μυαλό μου.